

брачлията *) — да го накаже Богъ! — силно на прѣслѣдваше.

— Но и ний не малко работа му задавахме.

Истина е. Зхбъ за зхбъ, даромъ нищо не получаваше. Весело бѣше да се боримъ съ такъвъ виаиръ. Той бѣше юнакъ, нѣма що да се каже, бояха се отъ него хайдутитѣ, но ватова пѣкъ бейоветѣ умираха отъ страхъ.

— Сега такива вече нѣма.

— За това и султана го държи въ Стамбулъ, защото орела не мже да ходи на ловъ съ гарванитѣ, нито боевийтъ ковъ тѣгли кола наедно съ катжритѣ. Такива като Кжбразлията у него сж малко, а останалитѣ всички сж еднакви; ето той, като добъръ ловджия, и не пуца любимото куче върху обикновецъ ваякъ, ва да не се умори, а го пази за сивийтъ ваякъ — баща. Лошигѣ кучетата гонятъ лошо, може би тѣ ще и уловятъ дивича, но сами нѣма да се засилятъ и да отидатъ надалѣчъ.

— Толкова по-добръ за насъ; ний можемъ да се расхождаме и да хайдутуваме по цѣлата страна, като че ли никога е нѣмало тия валии, сѣкашъ, че ли се пристънява на хората че тѣ сж нѣкъдѣ задъ горитѣ, задъ планинитѣ.

Така тѣ разговаряха и се упжтваха къмъ Кжркъ-Клисийскитѣ лѣсове.

Деликанлията, това бѣше правнучката на старий Стефанъ, на чернийгъ жребецъ е сжщо щастлива, както и ковьтъ подъ нея. Тя за пръвъ пжтъ испадна въ такава веселба. Тя ту припустне свойтъ враний конъ, ту го спре, припка съ него на-лѣво и на-дѣсно, потупва го по шията и си играе съ неговата грива, както дѣте съ играчката. Тя се смѣе безъ причини, като забѣлѣзва какъ на нея глѣдатъ, и се весели отъ всичкото си сърдце, за-

*) Мехмедъ-Кжбразлж паша бѣше единъ отъ висшитѣ и най-достойни сановници на Портата. Той бѣше два пжти саздразаминъ и два пжти валия на Едирненский вилаетъ. Грѣмотевица за бейоветѣ, които злоупотребляваха съ своитѣ привилегии и истребитель на разбойницитѣ, той пазяше сиромаситѣ и неговийтъ сждъ бѣше справедливъ. Добритѣ хора го благославяха, а лошитѣ треперяха отъ името му.